

[Poul H. Møller]

stor investeringsrisiko – en risiko, som staten ikke selv har turdet løbe – hvorledes tror man så at al fremtidig forskning på dette område skal kunne gennemføres?

Jeg vil gerne i lighed med hr. Erhard Jakobsen pege på, at der her er tale om en dansk virksomhed, der står som hovedaktør i dette drama derude på Nordsøen, og kan deres arbejde derude lykkes, vil dette komme hele vort land til gode. Hele projektet er vel i øvrigt endnu i dag så usikkert, at talen om disse forventede kæmpefortjenester til DUC nok er en del år forud for sin tid.

Det er ganske almindeligt, at der inden for en concessionsperiode på i alt 50 år genforhandles om betingelserne med mellemrum, men det kan ikke være rimeligt på et så tidligt tidspunkt i perioden som nu totalt at ændre på de oprindelige vilkår. Vi må give bevillingshaverne rimelige vilkår at arbejde under.

Er det virkelig statens mening at ekspropriere hele concessionen, så må jeg sammen med andre ordførere spørge: hvorfra vil man så skaffe den kæmpestatning, der i påkommende tilfælde absolut vil blive tale om?

Kristeligt folkepartis råd i denne sag må være, at forhandlingerne fortsættes, indtil et for begge parter tilfredsstillende resultat er nået. At yderligere genforhandlinger hen ad vejen, som vi siger, vil blive nødvendige, er næsten lige så sikkert, som at de er sædvanlige i alle den slags forhold.

Mølgaard (DR):

Retsforbundet finder det højst relevant med en forespørgselsdebat som den, vi har i dag. Vi finder det på høje tid at få parlamentarisk afklaring af, hvad det er for et forhandlingsmandat, regeringen bør arbejde ud fra. Vi havde gerne set debatten på et betydeligt tidligere tidspunkt. Den næsten totale tavshed om regeringens forhandlingsudspil hidtil har måttet gøre én utryg. Hvad var det for mel, regeringen havde i forhandlingsposen? Rent mel, godt mel, nok mel eller krav? Tavsheden om forhandlingerne var øjensynlig – og nu også erkendt af regeringen – noget, der var blevet til på et regeringsinitiativ. Jeg føler egentlig trang til at takke A. P. Møller-koncernen for dens bidrag til, at nogle blade er blevet taget fra munden på nuværende tidspunkt, men der er behov for mere,

og her bidrager regeringen øjensynlig ikke meget, heller ikke i dag.

Baggrunden for, at retsforbundet ikke føler tryghed ved regeringens tavshed, er den indlysende, at regeringen og foregående regeringer af vekslende sammensætning har misrøgtet det danske samfunds fundamentale interesser ved at udkoncessionere på mildt sagt urimelige vilkår. Der er blevet skaltet og valtet med vore nationale værdier i undergrunden af en socialdemokratisk-radikal regering, af et VKR-forretningsministerium med helt urimelig tyndt – om overhovedet noget – parlamentarisk grundlag, af en SV-regering og af en socialdemokratisk mindretalsregering, ja, endda flere. Det er sket uden udstukne forhandlingsmandater på forhånd hver gang. Det har vi fået nok af. Nu burde regeringen gå videre med parlamentarisk sondering. Jeg beklager, at intet i dag antyder en regeringsvilje eller en socialdemokratisk vilje hertil, ja, end ikke røgsignaler om resultater af regeringssonderinger i den socialdemokratiske folketingsgruppe røber noget positivt. Regeringens svar på forespørgslen er urimelig tyndt. Vent og se, siger regeringen. Hvor skulle det kunne give tryghed, når man tænker på den forudgående historie?

Jeg vil godt knytte en bemærkning til de mange, der har sagt, at en aftale må være en aftale. Kender de da ikke til begrebet force majeure? Det gør man i hvert fald i erhvervslivet blandt anstændige firmaer. Aftaleforudsætningerne er fundamentalt ændrede siden første og siden sidste concessionsforhandling.

Oliemarkedet er siden 1962 undergået en total forandring fra at være i betydelig grad konkurrencestyret, således at forbrugerne og samfundet fik deres interesser varetaget i kraft af konkurrencen, til at blive et næsten totalt monopoldirigeret marked. Også siden 1976 – sidste genforhandling – har udviklingen skabt så betydelige ændringer i forudsætningerne med tredobling af oliepriserne, at samfundet må ændre vilkårene af hensyn til forbrugerne, af hensyn til os alle.

Retsforbundet er ikke tilhænger af socialisme, men sandelig heller ikke af monopolers frie udbytningsret i forhold til samfund og forbrugere. Ved folketingets åbningsdebat fremsatte vi et dagsordensforslag, der fastslår vores principielle syn på disse ting, nemlig at efter vor opfattelse er de natur-